

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne X
státní příslušnost: Turecká republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2024, č. j. X,
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

- Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
- Žalobce po nelegálním přicestování do ČR kamionem podal dne 4. 3. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. U pohovoru k žádosti uvedl, že byl v Turecku (v Izmiru) diskriminován nadřazeným v zaměstnání z důvodu příslušnosti ke kurdskému etniku (např. se na něj nedostalo při rozdávání benefitů), také na něj hleděli skrz prsty, když mluvil kurdsky, a chtěli po něm, aby mluvil turecky, a musel vykonávat práce navíc, aniž by byl za to ohodnocen. Také zmínil svou domněnku, že kvůli příslušnosti ke kurdskému etniku mu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

byl odsouván termín předání středoškolského diplomu, a proto nestihl zkoušky na vysokou školu. Za přímý impuls k odchodu ze země pak označil nucené ukončení vztahu s tureckou dívkou, jejíž otec nepřál jejich vztahu právě kvůli příslušnosti žalobce ke kurdskému etniku. K dotazu, zda měl v Turecku problémy se státními orgány, žalobce uvedl, že v době, kdy byl na střední škole, byl párkrát zbit policií, naposledy vloni na podzim, a to v autě, ale žádné zranění neutrpěl. Následně mu policie hlídkující před nemocnicí zabránila v možnosti navštívit nejbližší nemocnici, na návštěvu vzdálenější nemocnice ani nákup léků neměl peníze. Dále dodal, že byl policií třikrát bezdůvodně a bez vysvětlení zadržen a opět propuštěn, naposledy někdy v minulém roce. Chování policie ale nenahlásil správním orgánům, neboť neměl žádné důkazy. K případnému návratu do Turecka uvedl, že se obává toho, že by si sám sáhl na život.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

3. Žalobou se žalobce domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí. Vytkl žalovanému, že pro rozpory vyloučil z posuzování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany jeho tvrzení, že byl v Turecku několikrát zbit policií, přestože podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) mohl konkrétní fakta z posuzování vyloučit jen za předpokladu, že by bylo postaveno téměř najisto, že k dané události nedošlo, nebo pokud by byl žalobce nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti. Ani jedna z těchto podmínek ale splněna nebyla. Považoval-li žalovaný za nevěrohodnou jen tu část výpovědi vztahující se k bití policií, byl povinen žalobce na rozpory upozornit a dát mu možnost je odstranit, např. při doplňujícím pohovoru, což ale neučinil. Špatná srozumitelnost azylového příběhu žalobce nutně neimplikuje jeho nepravdivost. Postavit téměř najisto, že k žalobcem uváděnému bití nedošlo, mohl žalovaný např. tím, že by podkladem rozhodnutí učinil informaci o zemi původu, jež by se zabývala fungováním policejních orgánů v Turecku, a z níž by vyplývalo, že k žalobcem popsanému jednání ze strany policejních orgánů ve vztahu k příslušníkům kurdského etnika nedochází. Žalovaný však dostatečně relevantní informace neopatřil, ačkoli jej v tomto ohledu tíží důkazní břemeno, jež je v azylovém řízení specificky rozloženo. Jelikož žalovaný toto důkazní břemeno neunesl, nemohl dospět k závěru, že nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné a skutkový stav za dostatečně zjištěný. Žalobce měl podle něj možnost vyjádřit všechny okolnosti a také odstranit rozpory, neboť byl na svůj azylový příběh dotazován podrobně a otázky reagovaly na jeho výpověď. Závěr o nevěrohodnosti části žalobcova azylového příběhu byl podle žalovaného výsledkem důsledného přezkoumání hodnověrnosti jeho výpovědi a ta byla následně řádně vyhodnocena na základě obecně uznávaných indikátorů věrohodnosti shrnutých v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, mezi něž patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost výpovědi, otázka, zda je výpověď značně konkrétní, a její plausibilita ve světle mj. relevantních informací o zemi původu.

C) Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

6. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci azyl udělí, *bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
7. K tomuto důvodu pro udělení azylu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v citovaném ustanovení. Žalobce podle něj neuvedl, že by měl problémy s tureckými státními orgány či bezpečnostními složkami z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, popřel, že by byl nebo je subjektem trestního stíhání či odsouzení za jakýkoliv trestný čin, a k důvodům své žádosti uvedl, že se cítil v Turecku diskriminován a ponižován kvůli své kurdské národnosti v zaměstnání, ve vztazích s dívkami a při snaze dostat se na vysokou školu. Dále žalovaný uvedl, že se s ohledem na žalobcova sdělení zabýval obecně situací Kurdů v Turecku, přičemž z Informace MZV z 16. 1. 2024 zjistil, že Kurdové v Turecku nejsou pro svoji národnost pronásledováni, mohou se pohybovat svobodně po území, za prací se stěhují do velkých měst, kde tvoří významnou část populace, a z kurdské populace pochází i významné turecké osobnosti z politiky i kultury, včetně vrcholných politiků napříč stranami. Uzavřel tedy, že samotná kurdská národnost není v Turecku rozhodně důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv.
8. K žalobcem popsaným projevům diskriminačního jednání v Turecku vůči jeho osobě žalovaný uvedl, že toto nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Diskriminační jednání na pracovišti, které podle žalovaného žalobce pouze spekulativně připisuje své národnosti, totiž nebylo způsobeno tureckými státními orgány ani bezpečnostními složkami, nýbrž soukromou osobou nadřízeného, přičemž nedosáhlo úrovně porušení jeho základních lidských práv či ohrožení jeho života a zdraví, žalobce se vůči němu nijak neohradil a nevyužil dostupných prostředků ochrany v zemi původu, nevyužil ani možnosti zaměstnání změnit, např. se nechat zaměstnat bratrem, který dle sdělení žalobce v Izmiru bez problémů podniká, popř. možnosti se přestěhovat, např. do Madrinu, kde byl dle svého tvrzení jako Kurd bez problémů přijímán. K žalobcem popisovaným problémům ve vztazích s dívkami turecké národnosti žalovaný uvedl, že tyto vztahy ukončil žalobce dle vlastního tvrzení ze své vůle, aniž měl jakékoli problémy s otci dívek, svojí rodinou, natož pak se státními orgány. Žalovaný tudíž uzavřel, že žalobce objektivně nic nenutilo z vlasti odjet, a že z jeho výpovědi nevyplynulo ani žádné jeho ohrožení při návratu do vlasti, natož relevantní pronásledování dle zákona o azylu. K žalobcem uvedeným obavám ze spáchání sebevraždy žalovaný dodal, že měl žalobce v případě psychických problémů vyhledat odbornou pomoc, přičemž poukázal také na skutečnost, že žalobce při poskytnutí údajů k žádosti žádné psychické problémy nedeklaroval, takže uzavřel, že se jedná o tvrzení zcela účelové.
9. Tvrzení žalobce o bití policií označil žalovaný za nevěrohodné. Předně poukázal na to, že si žalobce na tuto skutečnost vzpomněl až na závěr pohovoru k výslovnému dotazu, zatímco při předchozím spontánním líčení svých důvodů k odchodu z vlasti o žádných problémech s tureckými správními orgány či bezpečnostními složkami nehovořil. Dále vyzdvihl, že žalobce nejprve uvedl jen to, že jej policie bezdůvodně několikrát zadržela na policejní stanici, odkud jej záhy propustila, zatímco později tvrdil, že jej policisté zbili v autě. Zároveň ale podle žalovaného uvedl, že budova policie byla proti jejich škole, což mimo jiné vylučuje

objektivně jakoukoliv cestu autem, při které by mohl být bit. Nesrovnalost pak žalovaný shledal i v tom, že žalobce na straně jedné tvrdil, že jej policisté bili takovým způsobem, že mu nezpůsobili žádná zranění, na straně druhé však tvrdil, že se (i přes absenci jakýchkoli zranění) pokusil dostat do nemocnice, v čemž mu však údajně zabránila policie hlídkující před nemocnicí. Dále se žalovaný podivil i nad tím, že jinou nemocnici, kde by hlídka nebyla, nebo lékařskou pomoc, se žalobce podle svého tvrzení nepokusil ani navštívit, protože údajně na to neměl finance, které zřejmě ale měl na ošetření v hlídané nemocnici, což podle žalovaného nekoresponduje s jeho tvrzením, že od 15 let pracuje a o několik měsíců po posledním údajném napadení ze strany policie zaplatil převaděčům za cestu 6 000 eur, které by mu bezesporu na léky nebo ošetření stačily. Žalovaný tak s ohledem na popsání rozporů, nejasností a nelogičností ve výpovědích žalobce stran údajného bití ze strany policie označil tuto část jeho výpovědi za zcela nevěrohodnou a uvedenou jím zjevně účelově ve snaze vygradovat důvody jím podané žádosti o mezinárodní ochranu v okamžiku, kdy mu byl zřejmý neúspěch jeho dosavadních výpovědí.

10. Předně soud po srovnání obsahu napadeného rozhodnutí s obsahem protokolu o pohovoru ze dne 7. 3. 2024 konstatuje, že žalovaný reprodukoval v napadeném rozhodnutí žalobcovu výpověď věrně, pracoval s těmi údaji, které sám žalobce při pohovoru sdělil, sdělené skutečnosti nijak nezkrcoval ani nedezinterpretoval a jeho závěry o existenci rozporů a nesrovnalostí ve výpovědi žalobce jsou výsledkem zcela logické hodnotící úvahy. Žalobce přitom v žalobě žádným způsobem existenci žalovaným identifikovaných rozporů a zásadních nelogičností v jeho výpovědi nepopřel a nepokusil se ani v žalobě tyto skutečnosti jakkoli uvést na pravou míru či dovysvětlit.
11. Podstatou žaloby je žalobcův nesouhlas s tím, jak žalovaný procesně naložil se zjištěnými rozporů v části jeho výpovědi, v níž se zmínil o tom, že jej opakovaně zbili policisté. Konkrétně žalobce v žalobě zmínil závěry uvedené NSS v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 k otázce hodnocení skutečností uváděných žadatelem o mezinárodní ochranu, a zejména povinnosti správního orgánu konfrontovat žadatele s identifikovanými rozporů v jeho výpovědi a poskytnout mu možnost tyto rozporů vysvětlit či zcela odstranit, akcentované NSS v rozsudku ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31.
12. Jak NSS v bodech [16] až [18] posledně zmíněného rozsudku uvedl, je otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu z hlediska rozhodování o jejím udělení naprosto zásadní. Základní rámec posouzení vytváří podle NSS žadatel sám svojí výpovědí a tento nese i břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemenu, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují, což NSS podpořil četnými odkazy na svou konstantní judikaturu k rozložení důkazního břemene mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán, jakož i k posuzování důkazů. K otázce hodnocení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu pak citoval z rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, pasáž o tom, že závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů

hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU, mezi něž patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu. Následně pak odkázal na bližší rozvedení způsobu vyhodnocení jednotlivých indikátorů věrohodnosti v materiálech Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, přičemž shrnul, že pro posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele je nutno zvážit, zda je žadatelem předestřený azylový příběh popsán dostatečně konkrétně a plausibilně; dále je nutno zvážit, zda jsou žadatelova tvrzení rozporná mezi sebou navzájem či s jinými důkazy, a nutno je též posoudit, zda jsou žadatelem uváděná tvrzení v souladu se známými informacemi o zemi původu.

13. V bodě [19] uvedeného rozsudku, na který žalobce v žalobě výslovně odkázal, NSS uvedl: *„Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pokud správní orgán považuje tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu za nevěrohodná, přičemž jedním z důvodů je vnitřní či vnější nekonzistentnost žadatelových tvrzení, je v zásadě nezbytné, aby ho s identifikovanými rozpory konfrontoval a poskytl mu možnost tyto rozpory vysvětlit či zcela odstranit; neučiní-li tak, rozpory by při hodnocení věrohodnosti neměl zohlednit (podobně srov. výše označený rozsudek č. j. 5 Azs 208/2022-52). Jedná se o třetí krok čtyřfázového postupu ke zhodnocení konzistentnosti žadatelových tvrzení, který je detailně popsán v bodě 2.2.1.2 již zmiňované praktické příručky Posuzování důkazů z března 2015 (k požadavku na konfrontaci srov. též výše zmiňovaný Practical Guide on Evidence and Risk Assessment z ledna 2024, bod 2.2.2. či přílohu č. 1 k tomuto dokumentu). Nutno podotknout, že rozpory, na nichž svůj závěr o nevěrohodnosti správní orgán zakládá, se musejí týkat významných skutečností a musejí přesvědčivě svědčit o nevěrohodnosti tvrzení.“*
14. Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje nutnost citlivé práce s judikaturou. Právní názor obsažený v rozhodnutích nejvyšších soudů může mít (někdy i značný) zobecňující potenciál a z důvodu zájmu na předvídatelnosti a jednotě judikatury by měl být respektován při rozhodování dalších případů, které vycházejí z obdobného skutkového a právního základu. Krajský soud však proto musí vždy pečlivě zkoumat, zda řešení použité v jednom konkrétním případě a právní názor v rozhodnutí obsažený je skutečně zobecnitelný a použitelný i na případ rozhodovaný později, a vyvarovat se mechanického přenášení judikturních závěrů přijatých v konkrétní věci na věc jinou, jež vykazuje odlišné skutkové okolnosti.
15. V rozebíraném rozsudku pátý senát NSS řešil případ, kdy stěžovatel poté, co 9. 4. 2023 společně se svou těhotnou sestrou opustil Venezuelu, požádal o mezinárodní ochranu v ČR z důvodu, že je ve Venezuele diktátorská vláda a není povoleno s ní vyslovit nesouhlas, přičemž poté, co stěžovatelův otec napsal a zveřejnil knihu, která popisuje venezuelskou vládu jako zločineckou skupinu, mělo začátkem března 2023 do domu stěžovatelovy rodiny přijít šest nebo sedm příslušníků Zásahových útvarů zvláštního určení (FAE), kteří hledali jeho otce, stěžovatele přitom uhodit pěstí do obličeje, těhotné sestře mířit zbraní na břicho a vyhrožovat, že je oba zabijí, pokud se jejich otec neobjeví. Otec podle stěžovatele uprchl a skrývá se neznámo kde od února roku 2023, kdy byla jeho kniha zveřejněna prostřednictvím sociálních sítí, neboť byl následně pronásledován a hrozilo, že bude zabit, předtím knihu rozdával v digitální podobě pouze osobám, které sám vybral. Dále stěžovatel popisoval, že podle sousedů navštívili příslušníci FAE dům jeho rodiny ještě jednou, nikdo v něm ovšem v daný čas nebyl, a že jeho matce vyhrožovali příslušníci FAE znovu ještě v dubnu 2023.

16. Žalovaný však stěžovateli neuvěřil a celý příběh označil za smyšlený kvůli rozporům s popisem daných událostí stěžovatelovou sestrou, jak jej tato podala ve vlastním azylovém řízení. Krajský soud v Hradci Králové se se závěrem žalovaného ztotožnil. NSS však zrušil rozhodnutí krajského soudu i žalovaného. Žalovaný podle NSS pochybil, pokud usoudil, že je stěžovatel nevěrohodný pouze na základě rozporů ve výpovědích stěžovatele a jeho sestry, aniž by jim dal možnost rozpory vysvětlit, a aniž by do úvahy o věrohodnosti zahrnul další relevantní poznatky, zejména informace o zemi původu a ostatní dostupné důkazy (knihu stěžovatelova otce). Krajský soud pak podle NSS pochybil, pokud pochybení žalovaného neodhalil a jeho rozhodnutí sám nezrušil.
17. Ze shrnutých podrobností uvedeného případu je podle krajského soudu zcela zřejmé, že se ve srovnání s nyní projednávanou věcí jednalo po stránce skutkové o zcela odlišný případ. Předně, tamnímu stěžovateli byla vytknuta vnější nekonzistentnost jeho výpovědi, tj. rozpor s popisem shodných událostí jeho sestrou, jenž bylo zřetelně možné snadno prověřit právě jejich vzájemnou konfrontací, zatímco v nyní posuzovaném případě jde o hodnocení vnitřní nekonzistentnosti výpovědi samotného žalobce. Zejména však krajský soud zdůrazňuje, že ve věci posuzované NSS vylíčil stěžovatel velmi konkrétní příběh, jenž vylíčil do řady podrobností časových, místních i z hlediska přítomnosti dalších osob, a jednalo o jím tvrzený důvod pro udělení žádosti o mezinárodní ochranu, takže tento příběh bylo následně možné podrobit kritickému hodnocení. V nyní posuzované věci naproti tomu žalobce jednak sám vůbec neoznačil jakýkoli incident s policií za důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, a ani do budoucna neprojevil jakoukoli obavu z jednání turecké policie vůči jeho osobě, jež by měla být důvodem jeho neochoty se do země původu vrátit, zejména však bylo jeho líčení násilného chování turecké policie vůči jeho osobě a opakovaného bezdůvodného zadržování tureckou policií zcela nekonkrétní, prosté jakýchkoli prověřitelných detailů a nadto doprovázené rozumně nijak nevysvětleným sdělením žalobce, že se proti těmto zásahům nijak nebránil.
18. Žalovaný ostatně nehodnotil věrohodnost žalobcovy výpovědi zcela izolovaně jen na základě zjevných rozporů a nelogičností jeho tvrzení, nýbrž přihlédl k dalším relevantním okolnostem, tj. zejména k plauzibilitě jeho tvrzení ve světle dostupných informací o zemi původu. I v tomto ohledu se nyní posuzovaná věc zcela liší od případu posuzovaného NSS v uvedeném rozsudku, v němž NSS zjistil, že popis události, jak jej poskytl stěžovatel a jeho sestra, v zásadě odpovídá tomu, jak zásahy bezpečnostních složek popisují zprávy o zemi původu, a jejich tvrzení se tedy jeví být plauzibilní.
19. Ve zjišťování informací o zemi původu podle krajského soudu žalovaný rovněž nepochybil. Podle § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* Podle § 23c písm. c) zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
20. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39, bod [11] a tam citovanou judikaturu).
21. Žalovaný podle krajského soudu postupoval v souladu s citovanými ustanoveními, neboť možné zákonné důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany posuzoval optikou

skutečností uváděných žalobcem v jeho žádosti a pohovoru, přičemž obstaral informace o zemi původu, které o „kurdské otázce“ pojednávají v rozsahu dostatečném pro vyhodnocení důvodnosti žádosti žalobce, přičemž informace o bezdůvodném zadržování příslušníků kurdského etnika policií, natož jejich bezdůvodnému bití policií, obstaraná zpráva nehovoří.

22. Lze tak uzavřít, že žalovaný při posuzování dílčí nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu postupoval korektně a uvážlivě. Na jeho zcela konkrétní a podloženou hodnotící úvahu pak žalobce v žalobě reagoval jen výtkou rozporu postupu s judikaturou, jež však na jeho skutkově zcela odlišný případ nelze mechanicky použít, aniž však označil samotné hodnotící úvahy žalovaného za nesprávné, či nelogické. Takto zformulovaná námitka tudíž není způsobilá závěr žalovaného účinně zpochybnit.

D) Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že je žaloba nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. dubna 2025

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně